

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจจำนวนคำศัพท์ในระดับที่ 1, 2 และ 3 หรือ คำศัพท์ทางวิชาการ (AWL) โดยผ่านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษและเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับคำศัพท์ที่ปรากฏในงานเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามชั้นปีการศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ งานเขียนภาษาอังกฤษจำนวน 194 ชิ้น เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นหัวข้อคำถามปลายเปิดภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์คำศัพท์ VocabProfile (VP) และใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคำตอบในการศึกษา ได้แก่ จำนวนค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้ระดับคำศัพท์ของนิสิตชั้นปีที่ 1-4

สรุปผลการวิจัย

คำศัพท์ทั้งหมดที่นิสิตชั้นปีที่ 1-4 ใช้ในการเขียนถูกคัดแยกให้อยู่ในระดับคำศัพท์ทั้ง 3 ระดับ ได้แก่คำศัพท์ระดับที่ 1 (L1) คำศัพท์ระดับที่ 2 (L2) และคำศัพท์ระดับที่ 3 (L3) คำศัพท์ทั้ง 3 ระดับถูกจัดกลุ่มของคำศัพท์ทั้งหมด 3 กลุ่มดังนี้ จำนวนคำศัพท์ ประเภทคำศัพท์ และชุดคำศัพท์ เมื่อวิเคราะห์จำนวนคำศัพท์ทั้ง 3 ระดับ จากงานเขียนภาษาอังกฤษทั้ง 66 ชิ้นของนิสิตชั้นปีที่ 1 พบว่าจำนวนคำศัพท์ ถูกนำมาใช้ในการเขียนมากที่สุด 14,179 คำ ประเภทคำศัพท์ 6,275 คำ และชุดคำศัพท์ 5,342 คำ ซึ่งในกลุ่มของคำศัพท์ทั้ง 3 กลุ่มนี้พบจำนวนคำศัพท์ในระดับที่ 1 (L1) มากที่สุด จากคำศัพท์ทั้ง 3 ระดับ ดังนี้ จำนวนคำศัพท์ 13,017 คำ ประเภทคำศัพท์ 5,446 คำ และชุดคำศัพท์ 4,741 คำ และคำศัพท์ระดับที่ 2 (L2) เรียงตามลำดับดังนี้ 594 คำ, 403 คำ และ 393 คำ ระดับคำศัพท์ที่พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ใช้น้อยที่สุดได้แก่ คำศัพท์ระดับที่ 3 (L3) ดังนี้ 295 คำ, 222 คำ และ 208 คำ

จากงานเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 จำนวน 48 ชิ้นพบว่า การใช้ระดับคำศัพท์ที่เห็นได้ชัดคือ การใช้คำศัพท์ระดับที่ 1 ในการเขียนมากกว่าใช้คำศัพท์ระดับที่ 2 และคำศัพท์ระดับที่ 3 ซึ่งเป็นคำศัพท์ระดับที่มีความยากที่สุด ในจำนวนคำศัพท์ นิสิตชั้นปีที่ 2 ใช้คำศัพท์ในการเขียนทั้งสิ้น 10,484 คำ แบ่งเป็นคำศัพท์ระดับที่ 1 (L1) 9,673 คำ คำศัพท์ระดับที่ 2 (L2) 445 คำ และคำศัพท์ระดับที่ 3 (L3) 219 คำ ประเภทคำศัพท์ คำศัพท์ถูกนำมาใช้ทั้งสิ้น 4,436 คำ แบ่งตามระดับคำศัพท์ ทั้ง 3 ระดับได้แก่ 3,837 คำ, 286 คำ และ 190 คำ ชุดคำศัพท์ ที่นิสิตปีที่ 2 ใช้ ได้แก่ จำนวนคำศัพท์

ระดับที่ 1-3 ดังนี้ 3,324 คำ 2,740 คำ และ 149 คำ แสดงว่านิสิตชั้นปีที่ 2 ใช้คำศัพท์ระดับที่ 1 (L1) มากที่สุด และใช้คำศัพท์ระดับที่ 2 (L2) มากเป็นอันดับที่ 2 และใช้คำศัพท์ทางวิชาการหรือคำศัพท์ระดับที่ 3 น้อยที่สุด

จากงานเขียนทั้ง 48 ชิ้นของนิสิตชั้นปีที่ 3 พบว่าการใช้คำศัพท์ของนิสิตชั้นปีที่ 3 มีความใกล้เคียงกับนิสิตชั้นปีที่ 2 กล่าวคือ นิสิตชั้นปีที่ 3 ใช้จำนวนคำศัพท์ทั้งสิ้น 9,918 คำแบ่งเป็น คำศัพท์แต่ละระดับ 9,076 คำ, 433 คำ และ 264 คำ เรียงตามลำดับมากไปน้อย เช่นเดียวกับประเภท คำศัพท์ 3,916 คำ 308 คำ และ 197 คำ และชุดคำศัพท์ได้แก่ 3,373 คำ 286 คำ และ 177 คำ เมื่อเปรียบเทียบกับนิสิตชั้นปีที่ 2 จะเห็นว่าจำนวนคำศัพท์ในแต่ละระดับมีจำนวนใกล้เคียงกัน

จำนวนคำศัพท์ที่พบในงานเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 4 จำนวน 32 ชิ้น ได้แก่ จำนวนคำศัพท์ทั้งสิ้น 7,010 คำ แบ่งเป็นคำศัพท์ระดับที่ 1, 2 และ 3 ดังนี้ 6,385 คำ, 315 คำ และ 195 คำ ประเภท คำศัพท์ ได้แก่ 2,570 คำ, 219 คำ และ 145 คำ และชุดคำศัพท์ ได้แก่ 2,217 คำ 194 คำ และ 130 คำ

จากการวิเคราะห์จำนวนคำศัพท์ในแต่ละระดับพบว่า นิสิตทั้ง 4 ชั้นปี ใช้คำศัพท์ระดับที่ 1 (L1) ในการเขียนตอบคำถามภาษาอังกฤษมากที่สุด และใช้คำศัพท์ระดับที่ 2 (L2) น้อยกว่า คำศัพท์ระดับที่ 1 (L1) และคำศัพท์ระดับที่ 3 หรือคำศัพท์ทางวิชาการ (AWL) ซึ่งเป็นระดับคำศัพท์ที่บรรจุคำศัพท์ยากไว้ทั้งสิ้นจำนวน 570 คำน้อยที่สุด (Nation, 2001)

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคำศัพท์ระดับที่ 1, 2 และ 3 ของนิสิตปีที่ 1-4 จากจำนวนคำศัพท์ ประเภทคำศัพท์ และชุดคำศัพท์ พบว่า การใช้คำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตทุกชั้นปีมีการเลือกใช้ระดับคำศัพท์ในทิศทางเดียวกันอย่างชัดเจน ดังนี้ ผลการวิเคราะห์ คำศัพท์ระดับที่ 1, 2 และ 3 ของนิสิตปีที่ 1-4 ภายในกลุ่มจำนวนคำศัพท์ พบว่านิสิตทุกชั้นปีเลือกใช้ระดับคำศัพท์ในการเขียนเหมือนกัน ดังนี้ เลือกใช้คำศัพท์ระดับที่ 1 (L1) มากที่สุด และเลือกใช้ คำศัพท์ระดับที่ 3 (L3) ในการเขียนน้อยที่สุด สรุปผลเป็นเปอร์เซ็นต์ดังนี้ คำศัพท์ระดับที่ 1 (L1) เรียงตามระดับชั้นปีที่ 1-4 ได้แก่ 92.15 %, 92.34 %, 91.31 % และ 91.07 % คำศัพท์ระดับที่ 2 (L2) 4.19 %, 4.25 %, 4.36 % และ 4.49 % และคำศัพท์ระดับที่ 3 2.08 %, 2.09 %, 2.66 % และ 2.78 % ซึ่งเมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของจำนวนคำศัพท์ที่พบในงานเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 พบว่า การใช้คำศัพท์ระดับที่ 1 (L1) ของนิสิตชั้นปีที่ 2 กับนิสิตชั้นปีที่ 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการใช้คำศัพท์ระดับที่ 3 (L3) ของนิสิตชั้นปีที่ 1 และนิสิตชั้นปีที่ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วยเช่นกัน และเมื่อทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่เปรียบเทียบจำนวนคำศัพท์ไม่พบความแตกต่างระหว่างนิสิตชั้นปีที่ 1 และ 2 นิสิตชั้นปีที่ 1 และ 3, นิสิตชั้นปีที่ 2 และ 4 และนิสิตชั้นปีที่ 3 และ 4

ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ในกลุ่มประเภทคำศัพท์และชุดคำศัพท์เช่นเดียวกันทั้งหมด ผลปรากฏว่าไม่พบความแตกต่างในการใช้คำศัพท์ทั้ง 3 ระดับในการเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 1-4

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่าจำนวนคำศัพท์ระดับที่ 1, 2 และ 3 ที่พบในงานเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 194 ชิ้น นิสิตส่วนใหญ่ใช้คำศัพท์ระดับที่ 1 (L1) ซึ่งเป็นคำศัพท์ระดับทั่วไป 1,000 คำแรกในบันทึกระดับคำศัพท์ (Word List) มากที่สุด ซึ่ง Nation (2001) กล่าวว่าคำว่าคำศัพท์ทุกคำจะมีความยากง่ายและสลับซับซ้อนต่างกันไป เนื่องด้วยการเขียนเป็นวิธีการหนึ่งในการทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ ผลจึงปรากฏบ่อยครั้งว่าผู้เขียนส่วนใหญ่มักใช้คำศัพท์ในระดับที่ 1 (0-1000) มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 ใช้คำศัพท์ระดับที่ 1 (L1) มากที่สุดและใช้คำศัพท์ในระดับที่ 2 (1001-2000) มากเป็นอันดับที่ 2 เนื่องจากคำศัพท์ระดับที่ 2 (L2) มีความยากมากขึ้นกว่าคำศัพท์ระดับที่ 1 และเป็นกลุ่มคำศัพท์จำนวน 1,000 คำ ที่ถูกจัดระดับคำศัพท์โดย Nation (2001) แม้ว่าการเขียนผู้เขียนจะไม่ทราบว่าคำศัพท์ที่ตนใช้เขียนนั้นเป็นคำศัพท์ระดับใด เพราะเหตุนี้วิธีการวิเคราะห์ความรู้ด้านคำศัพท์จึงเป็นวิธีที่นักวิจัยหลายท่านสนใจนำมาใช้ในการวิเคราะห์ความรู้ด้านคำศัพท์ของผู้เรียนภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านสายงานอาชีพหรือด้านการศึกษา (Khongphan, 2004)

ในกลุ่มของคำศัพท์ระดับที่ 3 เป็นที่รู้จักในชื่อคำศัพท์ทางวิชาการ (AWL) ซึ่งมีคำศัพท์บรรจุทั้งสิ้น 570 คำ (Nation, 2001) เป็นคำศัพท์ระดับที่ยากที่สุด จากผลการวิจัยพบว่านิสิตชั้นปีที่ 1-4 ใช้คำศัพท์ในระดับที่ 3 (L3) จำนวนน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับระดับคำศัพท์ทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นัยนา (2548) ที่สรุปไว้ว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 และปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใช้คำศัพท์ระดับที่ 1 (L1) มากที่สุด ใช้คำศัพท์ระดับที่ 2 (L2) มากเป็นอันดับสอง และใช้คำศัพท์ระดับ 3 (L3) น้อยที่สุด และพบว่านิสิตชั้นปีที่ 3 ใช้คำศัพท์สูงกว่าชั้นปีที่ 2 ในกลุ่ม คำศัพท์ระดับที่ 2 และ 3

ตัวอย่างการใช้ระดับคำศัพท์ที่ 1, 2 และ 3 ของนิสิตชั้นปีที่ 1-4

นิสิตชั้นปีที่ 1

คำศัพท์ระดับที่ 1 (0-1000) pound student worth activity effect

คำศัพท์ระดับที่ 2 (1001-2000) prefer probably sport improve club

คำศัพท์ระดับที่ 3 (570) concept environment ignore

นิสิตชั้นปีที่ 2

คำศัพท์ระดับที่ 1 (0-1000) different spend agree around problem

คำศัพท์ระดับที่ 2 (1001-2000) park balance admire brain attention

คำศัพท์ระดับที่ 3 (570) participate network relax

นิสิตชั้นปีที่ 3

คำศัพท์ระดับที่ 1 (0-1000) apply develop future success famous

คำศัพท์ระดับที่ 2 (1001-2000) lesson health search hate perform

คำศัพท์ระดับที่ 3 (570) period communicate appropriate

นิสิตชั้นปีที่ 4

คำศัพท์ระดับที่ 1 (0-1000) grow camp advantage freedom include

คำศัพท์ระดับที่ 2 (1001-2000) lazy connect solution funny clever

คำศัพท์ระดับที่ 3 (570) resource grade female

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงว่า ผู้เขียนไม่สามารถรู้ได้ว่าคำศัพท์ที่ถูกนำมาใช้ในการเขียนนั้นเป็นคำศัพท์ระดับใด ผู้เขียนยังคงใช้คลังคำศัพท์ที่ตนเองมีในการนำคำศัพท์เหล่านั้นมาเขียนในงานของตนบรรลุเป้าหมาย เพราะเหตุนี้การทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ของผู้เรียนจึงเป็นตัวชี้วัดความรู้ในด้านคำศัพท์อย่างชัดเจนประการหนึ่ง

ประเด็นที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดคือ นิสิตชั้นปีที่ 1-4 เลือกใช้คำศัพท์ในระดับที่ 1 (L1) ในการเขียนคิดเป็น 91-93 เปอร์เซ็นต์ แสดงว่าคำศัพท์ส่วนใหญ่ในงานเขียนของนิสิตแต่ละชั้นจะพบคำศัพท์ระดับที่ 1 (L1) ประมาณ 92 เปอร์เซ็นต์ จากจำนวนคำศัพท์ทั้งหมด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เขียนไม่รู้จักคำศัพท์บางคำที่ผู้เขียนไม่ได้ใช้เป็นประจำและไม่สามารถตรวจสอบพจนานุกรมหรือหนังสืออ้างอิงได้ในขณะที่เขียน จึงใช้วิธีการใช้คำศัพท์ง่ายหรือคำเหมือนเพื่อความพยายามในการสื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจ หรือเพื่อหลีกเลี่ยงประโยคซับซ้อนหรือคำศัพท์ที่ไม่มั่นใจ เรียกวิธีการนี้ว่าการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา (Compensation Strategies) (Oxford,1990)

ผลการวิจัยพบว่าเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้คำศัพท์ระดับที่ 1, 2 และ 3 ของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 ในกลุ่มของจำนวนคำศัพท์ ในคำศัพท์ระดับที่ 1 (L1), คำศัพท์ระดับที่ 2 (L2) และคำศัพท์ระดับที่ 3 (L3) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากการทดสอบความแตกต่างรายคู่เพื่อเปรียบเทียบจำนวนคำศัพท์ ตามสถิติปรากฏว่านิสิตชั้นปีที่ 1 และนิสิตชั้นปีที่ 4 ใช้คำศัพท์ระดับที่ 1 (L1) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นเพราะว่านิสิตชั้นปีที่ 1 อาจมีวงคำศัพท์ในระดับง่ายมากกว่าวงคำศัพท์ในระดับยาก ซึ่งทำให้ต้องใช้คำศัพท์ในระดับที่ 1 (L1) ในการเขียนเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ดังเช่น Richards (1990) ได้กล่าวไว้ว่าความรู้ด้าน

คำศัพท์นั้นมี 2 ประเภท คือในด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อให้ได้ความหมายที่ถูกต้อง และระดับที่สามารถใช้คำศัพท์ได้อย่างลึกซึ้งรวมไปถึงการประยุกต์คำศัพท์ใช้ได้อย่างเหมาะสม จากผลการศึกษาที่พบคือ นิสิตชั้นปีที่ 1-4 จะมีความรู้ด้านคำศัพท์ในระดับคำศัพท์ที่ 1 (L1) สูงมาก และมีความรู้ด้านคำศัพท์ระดับที่ 3 (L3) ค่อนข้างต่ำ จึงอาจสรุปได้ว่าความรู้ด้านคำศัพท์ของนักศึกษาทั้งหมดอยู่ในระดับที่มีความรู้ด้านคำศัพท์เชิงกว้าง คือรู้ความหมายของคำศัพท์ที่ไม่ลึกซึ้ง ใช้คำศัพท์ง่ายแทนคำศัพท์ยาก เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Qian (2000) ในเรื่องของมิติของคำศัพท์ ได้แก่ เชิงกว้าง (Breath) และ เชิงแคบ (Depth)

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในคำศัพท์ระดับที่ 3 (L3) ซึ่งเป็นคำศัพท์ทางวิชาการและเป็นคำศัพท์ที่พบบ่อยในตำราการเรียนการสอนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาถึงระดับมหาวิทยาลัย จำนวนคำศัพท์ทางวิชาการมีทั้งสิ้น 570 คำ จากการศึกษาพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 และ 4 ใช้จำนวนคำศัพท์ ในคำศัพท์ระดับที่ 3 (L3) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตชั้นปีที่ 4 ใช้คำศัพท์ทางวิชาการมากกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ทั้งนี้งานเขียนของนิสิตทุกชิ้นจะผ่านการตรวจให้คะแนนในด้านไวยากรณ์และคำศัพท์+บริบท (Context) โดยอาจารย์เจ้าของภาษาจำนวน 2 คน จากผลการศึกษา ผู้วิจัยได้พบประเด็นที่น่าสนใจในการใช้คำศัพท์ระดับที่ 3 (L3) ของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 จึงได้นำตัวอย่างผลคะแนนที่ได้และจำนวนคำศัพท์ระดับที่ 3 ของนิสิตแต่ละคนจากทุกชั้นปีมาทำการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียน ดังนี้ ในการเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คนที่ 1 ได้คะแนน 9 และ 9 (M = 9) (L3 = 8) นิสิตคนที่ 6 ได้คะแนน 6 และ 6 (M = 6) (L3 = 5) และนิสิตคนที่ 13 ได้คะแนน 5 และ 4 (M = 4.5) (L3 = 3) แสดงให้เห็นว่านิสิตคนที่ 1 มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ในการเขียนมากกว่านิสิตคนที่ 6 และ 13 ซึ่งนิสิตคนที่ 13 มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ระดับที่ 3 น้อยที่สุด ตัวอย่างคะแนนเฉลี่ยในการใช้คำศัพท์ระดับที่ 3 ของนิสิตชั้นปี 2 ได้แก่ คนที่ 5 ได้คะแนน 7 และ 6 (M = 6.5) (L3 = 6) คนที่ 10 ได้คะแนน 8 และ 6 (M = 7) (L3 = 6) และคนที่ 14 ได้คะแนน 8 และ 7 (M = 7.5) (L3 = 7) แสดงว่าความสามารถในการใช้คำศัพท์ระดับที่ 3 ของนิสิตชั้นปีที่ 2 ทั้ง 3 คน อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน เมื่อทำการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยความรู้ด้านคำศัพท์ของนิสิตชั้นปีที่ 3 พบว่า นิสิตคนที่ 4 ได้คะแนน 8 และ 9 (M = 8.5) (L3 = 8) คนที่ 8 ได้คะแนน 8 และ 9 (M = 8.5) (L3 = 7) และ คนที่ 14 ได้คะแนน 8 และ 8 (M = 8) (L3 = 7) สรุปได้ว่านิสิตชั้นปีที่ 3 ทั้ง 3 คน มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ระดับที่ 3 ใกล้เคียงกันมากจากค่าเฉลี่ยคะแนนที่ปรากฏและค่าเฉลี่ยคะแนนการใช้คำศัพท์ระดับที่ 3 ของนิสิต ชั้นปีที่ 4 มีดังนี้ นิสิตคนที่ 2 ได้คะแนน 7 และ 7 (M = 7) (L3 = 6) คนที่ 5 ได้คะแนน 9 และ 9 (M = 9) (L3 = 9) และคนที่ 15 ได้คะแนน 8 และ 7 (M = 7.5) (L3 = 7) เห็นได้ชัดว่านิสิตคนที่ 5 มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ระดับที่ 3 มากกว่า นิสิตคนที่ 2 และคนที่ 15 เพราะฉะนั้นงานเขียนที่มีความสมบูรณ์ชัดเจน และมีการเลือกใช้

คำศัพท์ที่เหมาะสม โดยเฉพาะคำศัพท์ในระดับที่ 3 (L3) จึงทำให้ได้คะแนนในส่วนของคำศัพท์+บริบทสูง ทั้งนี้เป็นเพราะนิสิตแต่ละคนมีความรู้ ตั้งใจในการเขียนไม่เท่ากัน นิสิตที่ได้คะแนนมากกว่าจะมีความพยายามที่จะคัดสรรคำศัพท์มาใช้เพื่อทำให้งานของตนเองมีคุณภาพและบรรลุเป้าหมาย อีกทั้งนิสิตชั้นปีที่สูงกว่าจะมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านิสิตชั้นปีที่ต่ำกว่า ได้พบเจอคำศัพท์และใช้คำศัพท์น้อยกว่า เพราะคำศัพท์นั้นมีความเกี่ยวข้องกับความสามารถทางภาษา และความรู้ด้านคำศัพท์สามารถสะท้อนความสามารถในการเขียนได้ เพราะฉะนั้นคำศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ภาษา ยิ่งผู้เรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ในระดับที่ 3 มากเท่าไร จะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ดีมากขึ้นเท่านั้น ทั้งยังใช้ประโยชน์ในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และการศึกษาต่อในระดับสูง ดังเช่น Walberg (1984) กล่าวว่า เมื่อผู้เรียน เรียนรู้ภาษาต่างประเทศภาษาใดก็ตาม ผู้เรียนจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงการท่องหรือการจดจำคำศัพท์ ยิ่งพบเจอคำศัพท์หรือใช้คำศัพท์บ่อยเท่าไรจะยิ่งช่วยในการเพิ่มพูนวงคำศัพท์ ซึ่งจะนำไปสู่ทางเลือกในการเลือกใช้ระดับคำศัพท์ที่หลากหลาย โดยเฉพาะคำศัพท์ในระดับวิชาการ ทั้งนี้เพื่อความสำเร็จในการใช้ภาษา

ความรู้ด้านคำศัพท์ของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 วิชาเอกภาษาอังกฤษมีความใกล้เคียงกันเมื่อเปรียบเทียบจากการใช้คำศัพท์ระดับที่ 1, 2 และ 3 ซึ่งคำศัพท์แต่ละระดับที่ถูกใช้สำหรับนิสิตแต่ละชั้นปี พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ใช้คำศัพท์ทุกระดับต่ำที่สุดและเรียงลำดับตามชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 ซึ่งเห็นว่าระดับชั้นปีของนิสิตมีผลต่อการรู้ความรู้ด้านคำศัพท์ และเห็นพัฒนาการในการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 แรกเริ่มจนจบการศึกษาชั้นปีที่ 4 กล่าวคือ เมื่อนิสิตได้เรียนในระดับสูงขึ้นไปได้พบเจอคำศัพท์ใหม่ๆ ได้ใช้คำศัพท์บ่อยขึ้นจะทำให้นิสิตมีประสบการณ์รู้จักคุ้นเคยคำศัพท์และจำคำศัพท์ได้มากกว่านิสิตชั้นปีที่เรียนภาษาอังกฤษน้อยกว่า เพราะการเรียนภาษานั้นคำศัพท์มีความจำเป็นอย่างมาก เช่นเดียวกับคำกล่าวของ Syoc (1990) ที่ว่า คำศัพท์เป็นประโยชน์ที่สุดในการเรียนภาษาทุกภาษาอันได้แก่ ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ทั้งยังมีความจำเป็นอย่างมากที่ผู้ใช้ภาษานั้นๆ จะต้องมีรู้ด้านคำศัพท์ให้ได้เป็นจำนวนมาก เพราะคำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเรียนรู้ภาษา

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยพบว่า นิสิตทุกระดับชั้น ได้แก่ชั้นปีที่ 1-4 ใช้คำศัพท์ระดับที่ 1 (L1) ในการเขียนมากที่สุด และใช้คำศัพท์ระดับที่ 3 (L3) น้อยที่สุด ด้วยเหตุนี้แสดงถึงวงความรู้ด้านคำศัพท์ของนักศึกษาไม่สูงมากนัก จึงควรพิจารณาใช้เป็นข้อมูลในการประชุมสัมมนาผู้บริหารภาควิชา

รวมทั้งครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษให้ตระหนักในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน เพิ่มการแผ่ขยายวงคำศัพท์สู่ผู้เรียน รวมทั้งฝึกให้ผู้เรียน ได้หมั่นใช้คำศัพท์ระดับที่ 3 (L3) มากยิ่งขึ้น จัดเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างยิ่ง รวมทั้งผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ระดับคำศัพท์ของตนเองได้โดยใช้เครื่องมือที่ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ ทั้งนี้ เพื่อก่อให้เกิดการฝึกฝน รู้จุดเด่นและจุดด้อยของตนเอง เพื่อนำไปสู่การพัฒนาทักษะภาษาที่เห็นผลได้จริง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการวิจัยพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1-4 มีความรู้ด้านคำศัพท์ในระดับที่ 2 และ 3 น้อยมาก เมื่อเทียบกับการใช้คำศัพท์ระดับที่ 1 อย่างชัดเจน ดังนั้น จึงควรทำการวิจัยซ้ำ (Replication) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและชัดเจนเพิ่มมากขึ้น ทั้งควรศึกษาแนวคิดถึงสาเหตุหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อการเขียนและการใช้คำศัพท์ในแต่ละระดับของนิสิตที่มีสถานภาพดังกล่าว

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University